

SLOVENSKOOOOOOOOOOOOO...

... Zní v posledních dnech v ulicích. Slovensko hostí mistrovství světa v hokeji, zápasy probíhají v Bratislavě i v Košicích. I když, v době, kdy píšu dopis, je to se Slovenskem docela nahnuté, v podstatě mu hrozí, že pojede z mistrovství domů... vlastně, oni doma jsou, takže to aspoň nebudou mít tak daleko. Dnes večer nás čeká nejnapínavější zápas: Česko proti Slovensku. Já mám o vítězi jasnou představu, ale nesmím to prohlašovat moc nahlas. Dokonce se mi dostalo výhrůžky, že pokud Češi vyhrají tento zápas, mám si hledat nové ubytování (8. 5. 2011 – Zápas jsme vyhráli, musela jsem být celou dobu, co jsme se společně dívali, úplně potichu, nesměla jsem nic komentovat. Doteď se snažím tématu hokej vyhýbat, aby si náhodou nevzpomněli na to, co mi slibovali po výhře Čechů)... Jinak jsem byla hodně zvědavá, komu budou fandit Romové. Většina fandí Slovensku, ale je tu i pár takových, co jsou z Čech, takže ti fandí se mnou Čechům☺.

Předtím, než jsme ožili hokejem, žili jsme Velikonocemi. Pro Luník IX to byly první Velikonoce v novém kostele. Předchozí roky chodili na obřady do vedlejší městské části, na Luníku byla mše jen v neděli. Všichni jsme se báli, jestli se všechno zvládne, jestli někdo vůbec přijde.

Nakonec jsme zvládli všechno (kromě mytí nohou na Zelený čtvrtek, nějak jsme to nechtěli riskovat...). Na Velký pátek připravila naše mládež pěknou křížovou cestu, ke které se postupně, jak jsme kráčeli od jednoho zastavení k druhému, zapojilo kolem 50 dětí.

Sestry salesiánky se nám staraly o výzdobu, z fialové se mávnutím ruky stávala bílá,

Getsemanská zahrada se měnila na Boží hrob...

Překvapilo nás, že nabídku adorací využívali i lidé, které v kostele jinak moc nepotkáváme, malé děti vydržely i několik hodin v tichu. Díky tomu, že jsme celé triduum prožívali společně, mohli jsme se i společně radovat na jeho konci. ALLELUJA!!!

Velké překvapení pro mě bylo nedělní ráno. Teda, ostatní se mě snažili na tuto místní tradici připravit, ale dokud jsem to neviděla, nevěřila jsem. Na východním Slovensku chodí ženy brzy ráno

do kostela nechat si posvětit košíček s jídlem. Pak se vrátí domů, nasnídají se a mažou zpátky do kostela na mši. Co si pamatuju u nás doma, tak se vždycky donesl do kostela maximálně beránek, a

vzniklé stádečko kněz pokropil svěcenou vodou v průběhu mše a bylo hotovo. Tady je tenhle obřad úplně vyčleněn mimo mši (možná dobře). Nástěnka u kostela zvala na svěcení jídel na 7:30 (mše byla v 10). Oknem z bytu jsme viděli první hloučky už kolem 6:45. Všichni nastrojení pomalu jak na ples, v koších vajíčka, čokoládová vajíčka, šunku,

klobásy... Kostel praskal ve švech, hučelo to jako v úle, komu náhodou nekápla do košíku svěcená voda, šel znova do řady...

Následovaly křty. Po nich přišel o. Peter do kuchyně se slovy: „Máme 11 nových pohanů.“ Náboženství je tady velmi tradiční. Do kostela tu přijde málokdo z dospělých, ale děti se musí nechat pokřtít. I když je vlastně jedno, ve které z církví to bude. To potom přináší trochu problémy, když děti povyrostou a chtějí například na první svaté přijímání. Loni se tu jeden mladík připravoval na biřmování a těsně před tím zjistili, že je vlastně řecko-katolík a biřmovaný už je ☺.

Na slavnostní mši už nás bylo o něco méně, bylo dýchatelněji a klidněji. Sláva umocňovalo to, že jsme slavili i patrona našeho kostela, Zmrtvýchvstalého Krista. A když se teda u nás tak slaví, musíme pozvat i hosty, takže jsme obědvali ještě se salesiány s dalších 2 komunit v Košicích.

Místní tradici na Velikonoční pondělí jsem se vyhnula, díky včasnému varování. Chlapci během dopoledne polévají děvčata. Musely jsme si proto s Katkou, mojí spoludobrovolnicí, přivstat, abychom se stihly dostat z bytu do domu dřív, než by nás mohl někdo potkat (v tento den vstávají i Romové výjimečně brzy). Na mši docházela některá děvčata dost promočená, ale aspoň venku nebyla velká zima, tak se to dalo snést. Hlídala jsem si, abych se nenechala na nic nalákat a nevyšla ven. I odpolední výlet s dětmi jsem přežila v suchu – nejdřív se chlapci nechali přesvědčit, aby si polévání nechali až na cestu zpátky, a pak na to asi zapomněli, nebo vodu vypili.

A aby té slávy a „poprvé“ nebylo málo, sehráli jsme v naší nové tělocvičně první volejbalový zápas: Dobrovolníci versus salesiáni. Museli jsme nechat naše drahé otce vyhrát...

Když je řeč o tělocvičně... Pastorační centrum, kde je i zmiňovaná tělocvična, je třetí a poslední částí celé novostavby (dům pro salesiány a dobrovolníky, kostel a centrum).

Pastorační centrum se v těchto dnech dokončuje, čekáme, kdy ho budeme moct konečně využívat ke všemu, co nám slibuje (klubovny, hudebna, studovna, herna, tělocvična). Doteď jsme využívali prostory místní Základní školy a v dobrém počasí jsme mohli být i venku. Vnitřek je zhruba hotový, chybí ještě různé drobnosti (dřevěná obložení, nějaký

nábytek,...). Pak se chystá ještě zateplení, fasády a upravení okolních prostor (chodníky, trávníky, plot). Jen ty peníze nějak docházejí. Sháníme, kde se dá. Tak pokud se vám líbí, co tu děláme, budeme vděční za každou formu pomoci, o které byste věděli – finanční, modlitbou nebo dobrovolnou službou ☺.

PAJIKERAS!

Markéta

P.S.: www.lunik9.sk